

เรื่องราวต่างๆ ของบุคคลที่เคยมีประสบการณ์บางเลี้ยว
ในชีวิตที่ได้เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อดปากน้ำนั้น มีอยู่มากมาย
หลายๆ เรื่องก็ยังไม่มีความบังเอิญด้วยสาเหตุต่างๆ กัน ซึ่งเรื่อง
เหล่านั้นนับวันก็จะค่อยๆ สูญหายไปตามกาลเวลา ส่วนบาง
เรื่องที่มีการเผยแพร่กันอยู่แล้วและเห็นว่าจะเป็นประโยชน์
ต่อผู้ใฝ่รู้ทั้งหลาย ก็ได้รวบรวมมาไว้ในที่นี้ด้วยเช่นกัน

เรื่องแรกนั้น เป็นประสบการณ์ของท่านเจ้าอาวาสวัด
ลำพระยา ท่านเล่าให้พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)
ฟังเมื่อหลายปีก่อนว่า เมื่อสมัยที่ท่านยังเป็นเด็กวัด ท่านมี

หน้าที่ช่วยหลวงพ่อดำรงปากน้ำรับแขกในสมัยที่หลวงพ่ót่าน
ยังอยู่ในวัยหนุ่ม อยู่มาวันหนึ่ง มีพระพุทธรูป ๓ รูปมาจากต่าง
จังหวัด มาขอเรียนวิชาไสยศาสตร์จากหลวงพ่อดำรงและขอร้อง
ให้หลวงพ่อดำรงแสดงวิชาให้ดู หลวงพ่ót่านจึงให้เด็กวัดไปเอา
ดินเหนียวมาสองก้อน ปั้นเป็นตุ๊กตาสองตัว แล้วเอาวางไว้
ห่างๆ กัน จากนั้นท่านก็มองดูเฉยๆ ไม่ได้เสกไม่ได้เป่า ตุ๊กตา
ก็วิ่งมาชนกัน จากนั้นท่านก็ให้เอาดอกไม้จากโรงครัว แล้ว
ท่านก็เอามาจกเป็นวุ้น ชั่วขณะที่เดียววุ้นนั้นขยับทำท่าจะ
บิน หลวงพ่ót่านบอกว่าถ้าเป่าพรตเดียวก็บินไปทันที
พระพุทธรูปทั้งสามรูปนั้นก็ไม่น่าจะแสดงอาการตื่นเต้นอะไรนัก
เข้าใจว่าคงเคยเห็นมาบ้าง

ต่อจากนั้นหลวงพ่ót่านก็หยิบผ้าอาบนํ้าฝนขึ้นมาแล้ว
มองดูผ้าชิ้นสักหนึ่งนาทีก่อน แล้วเอาผ้าชิ้นนั้นลูบขึ้นบนใบหน้า พอ
ท่านเอาผ้าออก ใบหน้าของท่านก็เป็นสีทองสุกปลั่งสวยงาม
เหมือนเอาทองคำไปหล่ออย่างนั้น ลักครู่ท่านก็เอาผ้าลูบลง
หน้าทองนั้นก็หายไป ถึงตอนนั้นพระพุทธรูปทั้งสามรูปต่างก็ก้ม
ลงกราบขอเรียนวิชานี้ แต่หลวงพ่ót่านไม่สอนเพราะเหตุว่า
ไม่ใช่วิชาของพระพุทธเจ้า เรียนแล้วก็ไปนิพพานไม่ได้ ท่าน
เองก็ทั้งวิชาเหล่านั้นไปหมดแล้ว ท่านบอกว่าสู้เรียน “สัมมา
อรหัง” ไม่ได้ ไปมรรคผลนิพพานได้

เรื่องที่สองเป็นเรื่องที่คุนตรีธา เนียมฆ่า ได้เล่าไว้ในหนังสือ “ตรีธาเล่าเรื่องหลวงพ่อกับและวัดปากน้ำ” มีใจความว่า คุนโชติ วนิกเกียรติ บุตรคุณพระสุธรรมวินิจฉัย ในวันเวียนเทียนวันหนึ่งหลังจากที่หลวงพ่อกับแสดงพระธรรมเทศนาเสร็จ และลงจากธรรมาสันมานั่งพักบนอาสนะสงฆ์ คุนโชติได้เข้ามากราบเรียนหลวงพ่อกับว่า “หลวงพ่อกับครับ ผมขอกราบเท้าหลวงพ่อกับ” หลวงพ่อกับท่านตอบว่า “กราบตรงนี้ก็ได้อ” พร้อมกับชี้มือมาข้างหน้าคุนโชติก็ยังยืนยันอีกว่า “ผมขอกราบเท้าหลวงพ่อกับครับ หลวงพ่อกับกรุณาเหยียดเท้ามาให้กระผมกราบเถิดครับ” ในที่สุดหลวงพ่อกับท่านก็ทนการรบเร้าอ่อนน้อมไม่ได้ จึงเหยียดเท้ามาให้คุนโชติกราบ คุนโชติกราบเรียนหลวงพ่อกับต่อไปว่าพี่สาวของเขานั้นมีความศรัทธาเลื่อมใสในองค์หลวงพ่อกับเป็นอย่างยิ่ง (พี่สาวคุนโชติชื่อซัซ วนิกเกียรติ เคยเป็นโรคผิวหนังแล้วไม่มีหมอคนใดรักษาให้หายได้ แต่หลวงพ่อกับสามารถรักษาจนหายได้ และตัวคุนซัซก็ได้ธรรมกายด้วย)

ทุกวันนี้คุนซัซจะต้องมาทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ คุนโชติเคยคัดค้านพี่สาวว่า **วัดใกล้ๆ บ้านก็มีทำไมไม่ไปทำบุญ ทำไมจะต้องไปทำบุญที่วัดปากน้ำด้วย** หรือเป็นเพราะไปติดใจพระรูปใดรูปหนึ่งที่วัดปากน้ำเข้า หรือว่าไปถูกหลวงพ่อกับหลอกหลวงให้หลงใหล เขาเล่าว่าตนเองนั้นติเตียน

และพูดลวงเกินหลวงพ้อเสมอ แต่ในวันนั้นซึ่งเป็นวันเวียนเทียน เขาได้เห็นอานุภาพพระธรรมกายด้วยตนเอง (เห็นองค์พระบนท้องฟ้า) เขาจึงเกิดความสลดใจว่าตัวเองเคยบริภาษลวงเกินหลวงพ้ออย่างมากมายมาก่อน เขาจึงมาขอกราบเท้าขอโหสิกรรมจากหลวงพ้อ

เมื่อหลวงพ้อได้ฟังดังนั้น ท่านก็โหสิให้ ตั้งแต่นั้นมา คุณโชติก็มาทำบุญที่วัดปากน้ำเป็นประจำทุกๆ วัน เพราะบ้านอยู่ไม่ไกลจากวัด ตอนเย็นๆ เมื่อกลับจากที่ทำงาน คุณโชติจะมากราบหลวงพ้อซึ่งเป็นเวลาที่หลวงพ้อเสร็จจากการนำสวดมนต์และน่านั่งสมาธิแล้ว คุณโชติมักน่าน้ำอ้อยใส่แก้วเจียรไนอย่างดีมาถวายหลวงพ้อด้วยอาการนอบน้อมเป็นอย่างยิ่ง ต่อมาภายหลังเขาก็ฝึกเจริญภาวนาจนได้ธรรมกาย

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องที่สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณลิริ) สมเด็จพระสังฆราชฯ (สมเด็จพระปา วัดโพธิ์ ของเหล่าสาธุศิษย์ ท่านมีศักดิ์เป็นหลานของหลวงพ้อ) เล่าไว้ในหนังสือประวัติหลวงพ้อวัดปากน้ำตอนหนึ่งว่า “ครั้งหนึ่ง ผู้เขียนเรื่องนี้ได้มาฉันทเพลที่วัดปากน้ำ วันนั้นมีประชาชนมาร่วมใจกันบริจาคทานแก่พระภิกษุสามเณรทั้งวัดเป็นกรณีพิเศษ

เมื่อท่ายกประเคนอาหารเรียบร้อยแล้ว มีพ่อค้าตลาดสำเพ็ง
ผู้มั่งคั่งคนหนึ่งไปกราบและถามว่า หลวงพ่อขอรับ วันนี้จะมี
ผู้บริจาคสร้างกุฏิเพื่อเจริญพระกรรมฐานบ้างไหม ชาวบ้าน
ไม่น้อยกว่า ๒๐ คนที่นั่งใกล้ๆ ได้ยินคำถามนั้น คิดว่าคงตั้งใจ
ฟังคำตอบหลวงพ่อ ต่างทอดสายตามามองหลวงพ่อเพื่อฟัง
คำตอบ

เวลานั้นข้าพเจ้าผู้เขียนมีทั้งโกรธผู้ถาม ทั้งหนักใจแทน
หลวงพ่อและได้มองดูหน้าผู้ตอบ หลวงพ่อมิดวงหน้ายิ้มแย้ม
แจ่มใส หลับตาสัก ๕ นาที ครั้นแล้วตอบทันทีว่า “มี” ผู้ถาม
ได้ถามย้ำต่อไปว่าก็หลัง ตอบว่า ๒-๓ หลัง และย้ำอีกว่าต้อง
ได้แน่

เวลานั้นผู้เขียนฉันทัดดาหารไม่มีรส โกรธผู้ถามว่าช่าง
ไม่มีอัธยาศัย คำถามเช่นนั้นเท่ากับเอาโคลนมาสาตรดหลวง-
พ่อ เมื่อต้องการทราบควรถามเฉพาะสองต่อสอง และโกรธ
หลวงพ่อว่า ช่างไม่มีปัญญาแก้ปัญหาเฉพาะหน้า คิดว่าทำไม
นะหลวงพ่อก็ไม่พูดว่า เวลานี้ยังไม่เป็นโอกาสที่จะพยากรณ์
คำถามนั้น ที่ตอบออกไปว่าจะมีผู้บริจาค ๒-๓ หลังนั้นหมั่น
ต่ออันตรายมากนัก อาจเป็นคำพูดที่ฆ่าตนเองได้ ดาบของตน
ฆ่าตนเอง เวลานั้นก็เอาใจช่วยหลวงพ่อขอให้ผู้บริจาคจริงๆ
เกิด เสร็จการฉันทของหวานแล้วคำพยากรณ์ของหลวงพ่อก็ยัง

ไม่ปรากฏเป็นความจริงขึ้น

ผู้เขียนเรื่องนี้นั่งอยู่ด้วยความอึดอัดใจ นึกตำหนิตานว่าไม่รอบคอบ พอได้เวลาอนุโมทนา มีคณะอุบาสกอุบาสิกา กลุ่มหนึ่งเข้ามากราบหลวงพ่อบอกว่าศรัทธาจะสร้างกุฏิเล็กๆ อย่างที่หลวงพ่อสั่งไว้แล้วอีก ๒-๓ หลัง ประมาณราคา ๓-๔ ร้อยบาทต่อหนึ่งหลัง ขอให้หลวงพ่ช่วยจัดการให้ด้วย ตอนนั้นหลวงพ่ไม่หัวเราะ ยิ้มน้อยๆ พอสมควรแก่กาละ ครั้นแล้วหลวงพ่เรียกตัวผู้ถามมาบอกว่า ได้แล้วกุฏิกรรมฐาน ๓ หลัง เจ้าของนั่งอยู่ที่นี่ แล้วท่านชี้มือไปยังเจ้าภาพผู้บริจาค ผู้ถามได้กระโดดเข้าไปกราบที่ตักหลวงพ่พูดว่ายิ่งกว่าตาเห็น ผู้เขียนดีใจจนเหงื่อแตกที่ความจริงมาสู่เกียรติของหลวงพ่ไว้ได้ เกรงจะเป็นลูกไม้ จึงหาโอกาสสนทนากับผู้บริจาคว่านัดกับหลวงพ่ไว้หรือว่าจะสร้างกุฏิถวายได้รับคำตอบว่า เพิ่งคิดเมื่อมาทำบุญวันนี้เอง เดินมาเห็นกุฏิเล็กๆ สวยดีอยากจะสร้างบ้าง แต่ทุนไม่พอจึงปรึกษากับพวกพ้องที่บังเอิญมาพบกันวันนี้ เห็นดีร่วมกัน จึงได้มอบเงินแก่หลวงพ่ให้จัดการสร้างต่อไป นี่เป็นเรื่องก่อนสงครามโลก รวม ๒๐ ปี

เมื่ออุบาสกอุบาสิกากลับหมดแล้ว ผู้เขียนจึงได้พูดกับหลวงพ่ต่อไป เบื้องต้นยกย่องว่า หลวงพ่พยากรณ์แม่น

เหมือนตาเห็นแต่น่ากลัวอันตราย ไม่ควรตอบเวลานั้น ควร
จะบอกเฉพาะตัวหรือสองต่อสอง หลวงพ่อถามว่าอันตราย
อย่างไร จึงเรียนท่านว่าถ้าไม่เป็นความจริงดังคำพยากรณ์
ชาวบ้านจะเสื่อมศรัทธา หลวงพ่อพูดว่า เรามั่นเชอะ พระ-
พุทธศาสนาแก้ไขได้หรือ ธรรมะของพระพุทธเจ้าต้องจริง ธรรม-
กายไม่เคยหลอกลวงใคร...”